

KAPITOLA 2

O DVA TÝDNY POZDĚJI

Bylo možné si představit, že před deseti lety by se pan James McAlistair hlasitě rozesmál nad představou, že by se někdy zamiloval. Ovšem mnohem pravděpodobněji by pouze povytáhl koutek úst v onom druhu nevzrušeného a záhadného výrazu, jaký dokáže úspěšně napodobit pouze hlubokomyslný básník nebo zkušený zabiják.

Kdokoliv by se teď na něj podíval, jak stojí na pozemcích Haldon Hallu s temným, neproniknutelným pohledem a s vytáhlou postavou, připomínající štíhlými svaly pantera, by si ho jen těžko mohl splést s prvně jmenovaným.

Což by byla škoda.

Protože at' už by jeho reakce před deseti lety byla taková či onaká, pravda totiž je, že se McAlistair skutečně zamiloval. A zamilovaný muž vždycky může využít daru poezie.

Zejména pokud ho tíží hříchy zabijáka.

Když na tyto hříchy nyní pomyslel, nadzvedl ramena ve vzácném, i když sotva postřehnutelném projevu nervozity.

Vůbec by tady neměl být.

Ovšem vzhledem k tomu, že Evie Coleové hrozilo

nebezpečí, dost dobře nikde jinde být nemohl. Pohledem propátrával louku, rozkládající se před ním, a rozvažoval předem každý svůj krok. „Jednej rychle, ať pak máš dost času toho litovat,“ říkala mu často jeho drahá zesnulá matka, která nepochybně měla mnoho důvodů něčeho litovat. Zajímavá rada od ženy, jež porodila šest nemanželských dětí.

Potichu vykročil kupředu a v podvečerním světle se držel dlouhých stínů. Byl to víc zvyk než nutnost. Už předem prozkoumal půdu i les v bezprostředním okolí domu, zda tam nečihá nějaký vetřelec. Všechno bylo, jak má být, a on věděl, jak by to *přesně* mělo být. Koneckonců, tyto lesy byly už po dlouhá léta jeho skromným příbytkem. Byla to dlouhá léta strádání a samoty – ve snaze odčinit nebo snad pouze zapomenout na tíživé břemeno svých vzpomínek.

Pokud by bylo na něm, les by zůstal jeho domovem i nadále, ale William Fletcher, jeho někdejší zaměstnavatel a současná osina v zadku, ho v posledních několika měsících neustále nutil vrátit se do běžného světa.

McAlistair částečně kapituloval – opustil starou polozapomenutou loveckou boudu, kterou používal za špatného počasí, a koupil si stejně starý, ale přece jen méně zastrčený srub těsně vedle haldonského panství. Aspoň konečně využil peníze, které získal od ministerstva války. Peníze, o nichž si myslel, že se jich nikdy nedotkne. Skříň měl plnou šatů vhodných pro gentlemana. Vlastnil i pěknou šedivou klisnu, kterou právě zavedl do haldonských stájí. Ale tyto požitky byly nejzazší mezí, po niž se byl ochoten odvážit do společenské sféry. Přál si, ať ho nechají na pokoji, žít si podle svého. A to také bude... Jakmile vyřeší tuto záležitost s Evie.